

René: POHÁDKA KOVÁŘSKÁ

Rodiče mě dali do učení ke kováři do vzdáleného města. Moc se mi v patnácti letech nechtělo z domova, ale nedalo se nic dělat. Kovář měl v té době dva učedníky, mě a Pepíka. Byl to chlap spravedlivý, ale strašně přísný. Je také pravda, že jsme byli pěkná kvítka z čertovy zahrádky a moc hrrr do práce jsme nebyli. On nám nikdy nic neodpustil. Za tím účelem měl v kovárně na skobě pověšený pěkný kožený řemen. Když jeden z nás nebo druhý udělal nějakou vylomeninu, na nic nečekal, strhl provinilci kalhoty a pak už mu řemen tancoval po nahé prdeli a maloval barevné obrazce na půlkách. Náš brekot se často rozléhal široko daleko. Pepík byl městské dítě, byl proto zkušenější než já. Leccos mě naučil. Vysvětlil mně, že pindoura nemám jen na chcaní, ale naučil mě honit si ho. Taky mi ho lízal a cucal a říkal, že dospělí tomu říkají, že kouří čuráka! To se mi taky samozřejmě líbilo. Ještě mi říkal, že někteří chlapi rádi strkají čuráky do prdele a moc se jim to líbí, ale on, že si najde holku a bude ji šukat, že se už moc těší. Když kovář vyplácel Pepíka řemenem, rád jsem se na to díval, jak mu prdel červená, rudne a fialoví. Kovář s úsměvem na tváři během chvíle s rutinou zmaloval prdel, jak se patří, ke své spokojenosti. Když jsem měl dostat já, tak jsem měl v pindouroví divoké pnutí. Zároveň jsem se vždycky bál i těšil. Bylo to celé zvláštní. Když mě řemen šlehal do nahých pulek a měl jsem prdel jako v ohni, péro se mně vždycky nalilo a ztvrdlo. Po výprasku jsem si čuráka vždycky obratně zakryl rukou a natahoval jsem si kalhoty zády ke kováři, aby si ničeho nevšiml. Pak jsem si zalezl do naší komory a rychle jsem si péro vyhonil. Bylo to vždycky nádherné, sladké a moc příjemné. Takhle to šlo celé čtyři roky. Končili jsme s Pepíkem v učení, dostali výuční listy a mistr nás poslal do světa na zkušenou.

Bylo mi osmnáct let a mašíroval jsem už týden směrem k hranicím. Slunce pálilo, bylo strašné vedro, potil jsem se a celkově jsem byl dost unavený. Nedaleko cesty jsem zahlédl vodní hladinu. Ihned jsem tam zamířil. Kolem rostly různé pěkné stromy a jezírko bylo z jedné strany zarostlé keři. Na nic jsem nečekal, shodil šaty a vstoupil nahý do vody. S požitkem jsem se ráchal, poléval a máčel hlavu. Měl jsem pocit, že nejsem sám, ale nevšímá jsem si toho. Stál jsem po kolena ve vodě, když slyším:

„Adamita jeden se ukazuje na veřejném místě a ještě vlezl do zámeckého parku bez povolení.“ Na břehu stáli dva statní vojáci a jeden poručil: „Ihned se obleč a pudeš s námi. Pan hrabě ti to spočítá, můžeš se těšit spratku jeden drzej.“ „Nikam nejdu, nic jsem neudělal, jenom jsem se tady chtěl zchladit a umejt po cestě,“ bránil jsem se.

„Ale pudeš, koukej se voblíct a hned!“ poručel dál voják. Celý mokrý jsem si natáhl gatě a košili. Vojáci mě popadli každý za jednu ruku v podpaždí a táhli mě s sebou. Za chvíli jsem viděl zámeckou budovu s přilehlými hospodářskými staveními. Tam se mnou zamířili a vstřčili mě do malé komůrky se zamřížovaným okénkem a hned zavřeli dveře zvenku na závoru. Chvíli jsem se rozhlížel a čekal, co se bude dít. Asi za půl hodiny se otevřely dveře a vešli oba vojáci. Opět mě chytli a táhli ven. Mířili jsme do zámku. Před zámkem čekal jejich velitel. Byl to vysoký statný chlap (asi

pětatřicetiletý) s modrýma očima, ostře řezanými rysy, širokými rameny, úzkým pasem a kratšími plavými vlasy. Kabát měl samou zlatou šňůru a na ramenech zlaté epolety. „Pane veliteli, přivedli jsme provinilce,“ hlásil jeden z vojáků a oba stáli v pozoru napnutí jak strunky. „Pojďte za mnou!“ poručil velitel. Šli jsme do zámku. Prošli jsme několik chodeb a přišli před krásné vyřezávané dveře. Velitel zaklepal a pak je otevřel. Vstoupil do komnaty a pokynul, abychom vešli dovnitř. Vojáci se postavili do pozoru a on také. Pak hlásil: „Pane hrabě, hlídka chytla tohohle spratka adamitu. Bez povolení vlez do zámeckého parku a nahej se ráchal v jezírku.“ Podíval jsem se na hraběte. Seděl v nádherném vyřezávaném křesle pohodlně rozvalený. Měl úplně holou hlavu, kulatý obličej s masitými tvářemi, černé oči a pod nosem malý černý knírek. Byl středně vysoký, celkově zavalitý s pěkným bříškem, které mu vyčnívalo z rozevřeného krátkého kabátku. On se naopak díval na mě a pečlivě si mě prohlížel. Viděl kluka metr sedmdesát pět centimetrů vysokého s hřívou kudrnatých zrzavých vlasů přecházejících až do oranžova. Kulatý obličej s dolíčky v růžových tvářích se zelenýma očima. Postava pěkně stavěná a prací posílená. Bílá kůže s pár pihami bez vousů na bradě a pod nosem. Když si mě prohlédl, poručil: „vojáci odchod, zůstane tady jen pan velitel!“ Vojáci srazili paty a vyšli.

Když se za nimi zavřely dveře, hrabě řekl: „Vlezl jsi bez dovolení do parku a jezírka. Co mi na to řekneš?“ „ Já jsem nevěděl, že jsem v parku, bylo strašný vedro a jsem už tejděn na cestě, chtěl jsem se umejt a vykoupat“ bránil jsem se. „ Dobře, můžeš jít, kam chceš a už sem niky nelez!“ doplnil hrabě. Velitel měl ale jiný názor a žaloval: „Pane hrabě, ale von pobuřoval nahej jako prst v jezírku. To mu nesmí jen tak projít a nechat kdekoho lézt do parku, to taky nejde.“ Hrabě se zamyslel a pak poručil: „ Máš pravdu, trest si zaslouží veliteli.“ Podíval se na mě: „ Dostaneš dvacet pět ran řemenem, aby sis zapamatoval, že se nemáš ukazovat na veřejnosti nahej.“ Výprask provede velitel ihned!“ „ Děkuji pane za důvěru.“ Otevřel dveře do další místnosti a vstrčil mě tam. Hrabě také vstoupil a ihned se posadil na pohodlné křeslo, které však nebylo tak honosné. Místnost byla strohá. Stál tam jen už malý, ale masivní stůl vysoký přibližně devadesát centimetrů s tlustou dřevěnou deskou tak padesát na padesát centimetrů. Na něm byl na jedné straně připevněn kožený řemen s přezkou. Užší a kratší řemínky s přezkami byly upevněny také na dvou tlustých hranolovitých nohách výš a na dalších dvou nohách níž. Vidina výprasku mě silně vzrušila. Zvláště pohled na důmyslné výpraskové zařízení, které jsem ještě nikdy neviděl. Dlouho jsem nedostal nařezáno, začal jsem se těšit. Pnutí v kalhotách bylo sladké. V bílé zdi byla zatlučena skoba, na které visel kožený řemen široký asi čtyři centimetry, zapuštěný v dřevěné rukojeti. Celek mohl být tak osmdesát centimetrů dlouhý.

Velitel mi poručil: „ Přehni se přes stůl zadkem k panu hraběti.“ Splnil jsem neprodleně jeho přání. On mi pevně utáhl řemínky nohy u kotníků i ruce v zápěstích k nohám stolu. Pak mi vykasal košili až k ramenům a stáhl mi prudce kalhoty až dolů na stehna. Potom mě dole na zádech utáhl posledním řemenem k desce stolu. Nemohl jsem se hnout. Prdel jsem měl vyšpulenou a vystrčenou. Hrabě řekl: „ Pane veliteli začněte. Já bud počítat šlehy. Odvedte poctivou práci, jako ostatně vždycky. „ Viděl jsem, že velitel sňal řemen ze skoby. Postavil se za mě, už jsem na něj neviděl. Pak jsem ucítil, že mně zezadu strčil ruku mezi nohy a celou dlaní mi sevřel jako kost tvrdého čuráka. Ruku vytáhl. Hrabě řekl: „ Jedna“. Ozvalo se svištění a první rána mi dopadla na nahé maso. Pálilo to jako čert, mnohem víc než od kováře. „Dva“. Další šleh. Líbilo se mi to. Kůže řemenu dopadla mlaskavě na mou pružnou kůži. Šlehance přibývaly, půlky byly jako v ohni. Zrychloval se mi dech. Slyšel jsem deset, jedenáct,

dvanáct. Pak začaly rány dopadat z druhé strany. Velitel se vyznal, chtěl, aby prdel byla sešvihaná pěkně stejnoměrně na obou stranách. Blaženě jsem vzdychal, ještě, ještě. Šlehance se s mlaskáním rozléhaly po místnosti. Ohnivé pálení se zvětšilo. Dvacet jedna, dvacet dva, dvacet tři dvacet čtyři, dvacet pět. To byla rozkoš. Byl jsem mladý, nadržený, dlouho jsem již na holou nedostal, tak jsem si užil blažené chvíle. Čuráka jsem měl nalitého k prasknutí. Cítil jsem, jak mi velitel znovu vsunul ruku zezadu mezi nohy a sevřel tvrdého čuráka. Cítil jsem, jak mě celou dlaní pleskl přes půlky a pak řekl: „ Pane hrabě doporučuji vám ho do služby. Vidíte jistě sám, že má krásnou velikou masitou, ale svalnatou bělouňkou a hladkou prdel, ale co je hlavní, stál mu čurák před vejpraskem i po něm. Líbilo se mu to. Byla to radost vyplácet. Jestli chcete, já ho ještě vyzkouším“. Hrabě se hned zeptal: „Chceš u mě sloužit jako komorník?“ „Moc rád, pane hrabě, děkuju“ řekl jsem. „Dobře, když vydržíš i poslední zkoušku a ta se ti bude taky líbit, zůstaneš“. Veliteli začněte!“ „Děkuji pane hrabě“, řekl velitel.

Pak jsem viděl, že vzal ze země lahvičku a otočil se ke mně. Z kalhot mu trčel veliký a silný čurák, určitě delší než dvacet centimetrů. Naběhlé žíly vystupovaly. On otevřel lahvičku a nalil si na čuráka tekutinu. Byla lesklá. Rukou ji rozetřel a pak polil celého čuráka ještě jednou, až kapalina stékala na velké jemně růžové koule. Potom obešel stolec. Ucítil jsem, že mně stéká něco mezi půlkami. On to roztíral prsty kolem otvoru a povídá: „Kdo maže, ten jede a zasmál se“. Uvědomil jsem si, že je to olej. Pak jsem ucítil na dírci teplý a kluzký žalud a prudký a silný tlak, jak mi čurák vnikal do nitra. Tlak se měnil ve zvláštní tupou bolest. Ještě jednou prudce zatlačil a úd byl uvnitř celý. Pomalu čuráka povytáhl a pak prudce zarazil. Bolest neustávala. On dlouze táhle přirážel. Tlak se zmírnil a horký úd pěkně pulzoval. Bolest pozvolna ustávala, dalo se to vydržet, pak už jsem jen cítil slastné pronikání. Najednou velitel začal velmi rychle přirážet. Slyšel jsem chrčivé „áááááá“. Ještě několikrát už pomalu zarazil a strnul, při prudkém výstřiku v mých útrokách. Chvilí hlasitě oddechoval, pak mi zmenšený úd vyklouzl z dírky. Cítil jsem znovu ruku na čuráku. Začal mi ho zezadu mezi nohama honit s tváří položenou na mých horkých půlkách. Ve chvíli jsem vystříkl v prudké silné rozkoši. Semeno dopadlo s lehkým plesknutím, před stolec. On mi odepnul řemen i řemínky, já se otočil k hraběti. Ten si honil ptáka a právě mu semeno také vystříklo na podlahu. Hlasitě funěl a po chvíli se zeptal: „ Tak zůstaneš u mě ve službě jako komorník? Líbilo se ti, co jsme provozovali? Konec konců vydržel jsi i velitelův dlouhý úd“. „ Moc děkuju, pane hrabě, rád zůstanu.“ Pak promluvil ještě velitel: „ Pan hrabě taky velice rád dostává vejprask na holou, jako ty. Už dlouho hledal koho s kým by moh dostávat společně. Teď se mu to povedlo, jste dva a já vám ty zadky sesekám vždy, když pan hrabě bude chtít.“ „ Je to tak řekl hrabě, už se těším“. Potom velitel odešel.

Hrabě poručil, aby mi krejčí ušil oblek a začal jsem se o hraběte starat, jako komorník. Práce to byla snadná, příjemná a hlavně jí nebylo moc. To se mi líbilo. Po práci v kovárně, se mi zdálo, že mám na zámku ráj na zemi. Když uplynul měsíc od mého nástupu, řekl mi hrabě: „Tak dneska jsem pozval velitele. Dostaneme oba na holou. Hned po obědě se do toho dáme. Těšíš se?“ Těšil jsem se samozřejmě. Čas rychle uplynul a jakoby mžiku bylo po obědě. Pak vstoupil velitel: „Pane hrabě, můžeme začít?“ „Můžeme“, konstatoval hrabě a šel do místnosti, kde jsem před měsícem dostal poprvé na zámku na holou. My dva s velitelem jsme ho následovali. V místnosti se nic nezměnilo, jen z kladky u stropu visel silný provaz s hákem. Obojí tam posledně nebylo. Velitel začal řídit akci: „Všichni se vysvlečeme nejdřív donaha.“

Sundal jsem si kabát, košili i kalhoty. Stál jsem nahý, čurák mi stál jako kolík. Hrabě už byl také nahý. Veliké břicho měl chlupaté až na prsa. Tlustý a krátký čurák mu trčel vzhůru stejně jako mně. Velitel stál rozkročený, jeho veliký čurák byl bojovně vztyčený s vystouplými žilami dosahoval na ploché břicho k jamce pupíku. Držel v ruce lať a lehce si s ní pleskal přes lýtko: „Připravil jsem pro vás malý překvapení. Nechal jsem udělat tuhle novou laťku, aby to pěkně mlaskalo, až budete dostávat na prdel.“ Podal mi jí do ruky. Byla asi centimetr tlustá, tak osmdesát centimetrů dlouhá a pět centimetrů široká z bukového dřeva. Hrany měla po celé délce lehce zaoblené, dobře se držela v ruce, protože měla na konci udělanou úzkou rukojeť, takže padla pěkně do dlaně. Podal jsem jí hraběti. Ten ji potěžkal a vrátil veliteli. Velitel ji odložil a vzal do ruky krátký kožený řemínek. Pokynul nám, abychom se postavili pod kladku proti sobě.

Pak jsme museli zvednout ruce. Velitel nám pevně spoutal řemínkem mou levou ruku s pravou rukou hraběte a mou pravou ruku s levou hraběte. Krátkým provazem provlečeným mezi spoutanýma rukama vytvořil oko, které zavěsil na hák visící ze stropu. Pak zatáhl za konce provazu visícího z kladky a vytáhl nám vzpažené ruce na doraz vzhůru, až jsme stáli skoro na špičkách. Vzal dlouhý řemen a přehodil nám ho nad zadky v pase, pevně spojil a zaklapal přezku. Byli jsme s hrabětem břichy přitisknutí k sobě. Veliké břicho hraběte mě pružně tlačilo a tvrdé údy se dotýkaly. Žhavý dotyk čuráka hraběte mě vzrušoval. Byli jsme stejně velcí, přitíštění k sobě. Velitel pak ještě dalším řemenem pevně utáhl naše stehna k sobě a také zacvakl přezku, a to samé udělal i s druhými stehny. Nohy jsme měli lehce od sebe roztažené. Moje levé stehno přitisknuté na pravé hraběte a pravé k levé noze hraběte. Nebyli jsme schopni pohybu. Hrabě mi položil tvář na obličej, měl široce rozevřené oči, hlasitě dýchal vzrušením, stejně jako já. Viděl jsem velitele, jak se lišácky usmívá, svírá v ruce lať a lehce si s ní plácá do lýtku. „Tak připravení? Budu počítat šlehy sám a obcházet vás zleva i zprava, abyste měli oba půlky pěkně stejnoměrně sesekány. Ječet povoleno. Tak začínám. Jedna“.

Ozvalo se zasvištění a hlasité mlasknutí. Hrabě se prohnul. Rána ho donutila vystrčit břicho a já tím pádem vystrčil prdel. „Jedna“ řekl velitel. Svist a další mlaskavá rána. Tentokrát lať dopadla na mé půlky. Pálilo to jako čert, mnohem víc než po řemenu. „Dva, dva“. Ozvalo se dál. „Tři, tři“ Prohýbali jsme se s hrabětem bolestí a šlehy přibývaly. Hrabě vždy táhle přidušeně vyjekl bolestí ve vysokém tónu: „áááááááá“. Já jsem bolestí také vždy dobře zaječel. Zahlédl jsem obličej velitele. Úsměv mu na tváři jaksi ztvrdl, obočí se sevřelo a bil silou dál. Půlky jsem měl jako v ohni, napjatý jsem byl jako struna. Při desáté ráně jsem cítil, jak mi velitel vstrčil ruku mezi nohy a prsty mi lochtal koule odspodu. Bylo to příjemné, pak se přesunul za hraběte a lochtal hraběte.

Pak jsem cítil, že mi vstrčil ukazovák mezi půlky a tlačil do dírky. Lehce pronikl svěračem a projížděl mi dírku., To samé dělal i hraběti, který slastně funěl. Lízal nás střídavě v podpaždí a honil nám péra. Když ustal, ozvalo se zase počítání. Lať nám tančila po půlkách. Bolestí jsme stáli na špičkách, napjatí, vzrušení, zpocení, ale užívající si palčivou nesnesitelnou bolest., která byla střídavě větší na levé i pravé pěstce. Podle toho jak nás velitel obcházel zleva i zprava. Již jsme ječeli pěkně hlasitě. Tvář velitele zrudla, ústa se sešklebila, modré oči se zúžily do štěrbinek upřených na bité masité půlky našich krdelí. Cítili jsme se s hrabětem jako v transu. Když se ozvalo: „Konec, to byla pětadvacátá.“

Cítil jsem, že se řemen, který nás poutal nad pasem, uvolnil, stejně tak na stehnech. Pak nám osvobodil i ruce. Velitel odložil lať, ze stojícího čuráka mu stékal vazký čůrek šťávy. Nám s hrabětem bolestí čuráci klesli. Hrabě mě otočil a prohlížel si moji prdel a pak se otočil, abych i já viděl jeho půlky. Měl je ostře červené s velikými rudofialovými plochami. Oběma se nám prudce opět postavili čuráci. Velitel mi pak řekl, ať se položím na výpraskový stolek. To jsem ihned spолnil. On mi vrazil svého velikého žilnatého čuráka do pusy a začal přirážet. Trochu se předklonil a rukama mi roztáhl bolestivě půlky. Pak jsem cítil, že mně hrabě položil žalud na stažený otvor a silou vrazil svého krátkého tlustého čuráka dovnitř. Šlo to ztuha, když povolil svěrač, silně to bolelo. Byl uvnitř. Rychle přirážel, stále zrychloval, až nahlas zařval: „ááááách“.

Za malou chvíli prudce vystříkl mně do pusy i velitel. Horké semeno mně zaplnilo pusu a stévalo do krku. Hlasitě oddechoval a vytáhl ptáka ven. Obešel mě a potom jsem cítil, že mi nasadil žalud na uvolněný otvor a zatlačil. Brutální silou pronikl dovnitř a začal velmi rychle přirážet. Pevně mi svíral boky, hlasitě dýchal, strašně rychle vnikal a vytahoval, ryčel a mžiku podruhé stříkal semeno tentokrát hluboko do mého nitra. Sevření se uvolnilo a on mi pak pomohl vstát a položil se na mé místo. Řekl: „Tak a teď můžeš ty mě.“ Roztáhl si půlky. Jeho otvor se uvolnil a růžová rýha se zkrabacenou jemnou kůžičkou se prohloubila a vznikla lesklá jamka. Položil jsem žalud na vytvořenou jamku. Hrabě se usmíval a kýval hlavou. Zatlačil jsem. Svěrač mi horce sevřel úd. Strašně moc se mi to líbilo, bylo to tak sladké, nikdy nepoznané. Hladce jsem zarazil celého čuráka a začal šukat. Břichem jsem se dotýkal teplých kyprých a velikých půlek. To mně silněji vzrušilo. Projela mnou nejprudší rozkoš, stříkal jsem a chvěl jsem se slastí. Pozvolna jsem se vzpamatoval a vytáhl ptáka. Pak jsem se všichni tři oblekli. Hrabě řekl: „Byl jsem s vámi oběma opravdu velice spokojenej. Těším se na další hru, kterou velitel vymyslí a připraví. Doufám, že bude tak pěkná a vzrušující, aspoň tak jako ta dnešní.“